

Arrest

nr. 273 679 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TOK
Wondelgemstraat 75
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TOK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Naar aanleiding van een controleactie op 24 mei 2022 door de Arbeidsinspectie op een bouwwerf te Knokke-Heist, wordt een proces-verbaal opgesteld ten aanzien van verzoeker, samen met twee andere daar aanwezige werknemers.

Er wordt op dezelfde dag ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BIJLAGE 13 SEPTIES CR – (...)

Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Ref.: (...)

Ref TARAP : (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Damme / Knokke-Heist op 24.05.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

naam: J.

voornaam: D.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: G.

In voorkomend geval, alias: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BG.55.L3.003451/2022 van de politiezone Damme / Knokke-Heist.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming G."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"- Schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, gecombineerd met de kennelijke beoordelingsfout;

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van artikel 7, 74/14 en 44 Vw.

- Schending van artikel 16 §1, zevende lid, van het Besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers;

- Schending van artikel 5;

Verzoeker kreeg op datum van 25.05.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) betekend, zijnde de bestreden beslissing.

Verwerende partij steunt haar beslissing op artikel 7, al. 1,8'. Volgens verwerende partij zou verzoeker die een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, niet in het bezit zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verwerende partij naar artikel 74/14 § 3,1" en 3°Vw. gezien er volgens haar een risico zou bestaan op

onderduiken, |doch specificeert in haar beslissing niet waarom er een risico bestaat op onderduiken. Verder meldt verweerster verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheden omdat hij het bewijs niet levert dat hij op hotel verblijft. Verzoeker verblijft op het adres dat vermeld wordt in de LIMOSA aangifte.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Deze artikelen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker, geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd, en de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze heeft gemotiveerd, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In casu ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij uitgaat van verkeerde premisses, daar waar zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker op heterdaad zijn betrappt op illegale arbeid, quod non. Niets is minder waar.

Integendeel, verzoeker is rechtsgeldig werkzaam bij zijn Poolse werkgever, dewelke op zijn beurt een ondernemingsovereenkomst heeft met een Belgische onderneming.

Verzoeker brengt de volgende documenten bij waaruit blijkt dat zijn tewerkstelling rechtsgeldig is waardoor er totaal geen sprake kan zijn van illegale arbeid, zoals onterecht in de bestreden beslissing wordt gesteld door verwerende partij: o Bewijs van Limosa-aangifte (LI);

o EU A1-attest betreffende sociaizekerheidswetgeving uitgaande van Polen; o Onderaannemingsovereenkomst tussen de Poolse werkgever van verzoeker en de Belgische firma Alikpartners VOF;

o Identificatienummer van verzoeker bij de Sociale Zekerheid;

4. -

Aangezien verzoeker tijdelijk in België werkt via zijn Poolse werkgever, diende hij een Limosa aangifte te doen..

De Limosa-aangifte moet gebeuren voor buitenlandse dienstverrichters die tijdelijk of gedeeltelijk in België werken. Dit zijn:

- Werknemers die gewoonlijk in een ander land dan België werken of aangenomen werden in een ander land dan België.
- Zelfstandigen die niet permanent in België verblijven.

Uit de stukken blijkt dat verzoeker deze aangifte heeft gedaan.

5. -

Waar verwerende partij dan ook stelt dat verzoeker op heterdaad zou zijn betrappt op illegale arbeid, is dan ook een raadsel voor verzoeker, te meer verzoeker zich volledig in orde heeft gesteld teneinde op

een correcte wijze in België arbeid te verrichten. Zo brengt hij eveneens het EU-A1 formulier bij m.b.t. de sociale zekerheid.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing echter geen woord gerept over al deze waaruit blijkt dat verzoeker zich wel degelijk in regel heeft gesteld m.b.t. zijn tewerkstelling. Het is frappant dat verwerende partij de bestreden beslissing steunt op illegale arbeid, doch uit de databanken van Limosa meteen kan worden vastgesteld dat verzoeker aangifte heeft gedaan van zijn tewerkstelling.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de Limosa-databank heeft geraadpleegd, doch stelt enkel dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart of single permit. Verwerende partij had als een normaal, voorzichtig en redelijk overheidsorgaan de nodige onderzoeken moeten verrichten, en had minstens de Limosa-databank kunnen controleren, teneinde te kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk rechtsgeldig tewerkgesteld was op het moment van de controle.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien geen rekening werd gehouden met de elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Niet alleen bevat de bestreden beslissing feitelijke onjuistheden, eveneens werd geen zorgvuldig onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoeker.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen deugdelijk individueel onderzoek heeft verricht waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schromelijk heeft geschonden.

Wat de motivering betreft moet deze daadkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654), hetgeen in casu allesbehalve het geval is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd en werd de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

6.-

Verwerende partij stelt kortweg in haar bestreden beslissing dat verzoeker niet beschikt over een arbeidskaart of single permit. Dat verzoeker daarentegen wel kan aantonen dat hij rechtsgeldig weliswaar tijdelijk arbeid kon/kan verrichten in het Rijk en dat verzoeker hiervoor dan ook het nodige heeft gedaan om deze aan te geven, hetgeen overigens meteen zou blijken uit de Limosa-databanken.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018.

Dat verzoeker immers wel degelijk in België toegelaten is om een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te oefenen.

Dat immers het art. 16, par. 1, 7e van het voormeld besluit het volgende stelt :

"Art. 16. § 1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (!) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

7* de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn dooreen onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

o) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;

b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;

c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;

d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;

e) de dienstverrichting er niet louter in bestaat arbeidskrachten ter beschikking te stellen.

Verzoeker wil opmerken dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Van der Eist (C-43/93)¹ reeds duidelijk gemaakt dat ontvangende lidstaten niet het recht hebben om te verlangen dat onderdanen van een derde land die door een onderneming in een andere lidstaat worden gedetacheerd, een werkvergunning moeten aanvragen.

Dat derhalve verwerende partij volkomen onterecht stelt dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit bezit nu hij wel degelijk zijn tewerkstelling heeft aangegeven volgens de Europese regelgeving waardoor hij in België dan ook niet meer over een arbeidskaart of single permit dient te beschikken.

Dat de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat verzoeker bij tewerkstelling in België een arbeidskaart of single permit dient te bezitten, dan ook in strijd is met het art. 16, par. 1, 7e van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018 en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

7.-

Verder wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn tot vrijwillig vertrek.

Verwerende partij steunt haar beslissing op het artikel 74/14 VW: reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: artikel 74/14 §3,1 er bestaat een risico op onderduiken.*

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1 - 6*). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".*

Artikel 74/14 §3 Vw. luidt als volgt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

Ver een risico voor onderduiken bestaat of:

2 de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

47.../

5/ het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4', 13, § 4,5* 74/20 of 74/21, of;3 6*[het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.JI (...) eigen onderlijning

In casu werd onterecht het bevel gegeven met afwezigheid van enige termijn tot vrijwillig vertrek en werd onterecht geoordeeld dat er in hoofdte van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

Verwerende partij leidt het risico op onderduiken af van de volgende feitelijke elementen:

3' Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden;

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Verzoeker toont echter aan dat hij tijdelijk in het Rijk verblijft omwille van zijn tijdelijke tewerkstelling via zijn Poolse werkgever. Na zijn tijdelijke tewerkstelling zou verzoeker terugkeren naar Polen. Het enig oogmerk van verzoeker is arbeid verrichten om in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien.

Waar verwerende partij het haalt om te stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken is voor verzoeker een compleet raadsel. Nochtans heeft verzoeker nooit een geheim gemaakt van zijn verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken. In de Limosa melding wordt nochtans een duidelijk adres opgegeven waar hij verblijft

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter VW. Luidens dit artikel:

**Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.*

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer: 1 de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of 2* de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.*

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

Er dient aan verzoeker een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan hij vrijwillig terugkeren naar Portugal, alwaar zijn gezin thans verblijft.

In de bestreden beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat 'hoor behoren' zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval zou gaan. Evenmin zijn er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn, rechtvaardigen. Het gaat evident niet om een dringend geval.

Bijgevolg kan thans niet worden volgehouden dat verzoeker enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoont. Het woord 'dringend geval' komt niet voor in de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet, nu zij manifest in gebreke is gebleven het dringend karakter aan te tonen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 430 van 18 juni 2018 waar in het kader van een UDN-procedure, de schending van artikel 44 ter als ernstig middel werd aanvaard."

2.2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven in feite en in rechte op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kent en begrijpt, vermits hij deze motieven in het middel tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In het middel betwist verzoeker enerzijds het motief waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt, met name dat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband zou hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet). Vervolgens betoogt verzoeker dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken zou bestaan (artikel 74/14, § 3, 1°, en 3° van de vreemdelingenwet).

2.2.3. Met betrekking tot de kwestie van de tewerkstelling voert verzoeker aan dat hij wel degelijk beschikt over de vereiste documenten om in België te werken, met name:

- een bewijs van de Limosa- aangifte;
- een EU A1 attest betreffende de sociale zekerheidswetgeving uitgaande van Polen;
- een onderaannemingsovereenkomst tussen de Poolse werkgever van verzoeker en de Belgische firma Alikpartners VOF;
- een identificatienummer van verzoeker bij de sociale zekerheid.

Verzoeker meent dan ook dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij betrapt zou zijn op illegale arbeid en dat niet werd overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak. Verzoeker verwijst naar artikel 16 van het Besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 13 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Hij verwijst ook naar het arrest Hof van Justitie van 9 augustus 1994 in de zaak C-43/93 *Vander Elst*, waarin het Hof verklaarde dat ontvangende lidstaten niet kunnen vragen dat onderdanen van een derde land die door een onderneming in de lidstaat worden gedetacheerd er een werkvergunning moeten aanvragen. Hij meent dan ook dat onterecht werd gesteld dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit nodig heeft, terwijl hij wel degelijk zijn tewerkstelling heeft aangegeven. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 16 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018.

2.2.4. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing gesteund is op een controleverslag van arbeidsinspecteur L.V.H. dd. 02.06.2022. Een kopie van dit verslag wordt bij de nota gevoegd. Dit bevat de volgende vaststellingen:

“(…)[S.K.] en [J.D.] konden hun Georgisch paspoort voorleggen. [P.N.] kon enkel een foto van zijn paspoort op zijn gsm tonen. De bovenstaande personen waren gemeld in de limosadatabank. De limosameldingen stonden op naam van de Poolse firma “OXANA BORISOVSCA”. In de voorgelegde Georgische paspoorten was er echter geen Pools werkvisum opgenomen. Een limosamelding is een melding voor iedereen die niet onderworpen is aan de Belgische sociale zekerheid, en die tijdelijk en/of deeltijds in België komt werken. Een limosamelding is echter geen bewijs dat iemand op een legale manier in België aan het werk is. De bovenstaande personen dienden naast hun limosa ook een geldig A1-document voor te leggen. Een A1-document toont aan in welk land men aangesloten is bij de sociale zekerheid en sociale bijdragen betaalt. De betrokken personen konden geen geldig A1 document voorleggen. Zij waren in het bezit van een aanvraag om een A1-document te bekomen, maar dit is niet voldoende.

De drie bovenstaande personen werden verhoord door mezelf en collega-inspecteur [S.T.] in het bijzijn van een beëdigd tolk Russisch-Nederlands. Uit deze verklaringen bleek dat [S.K.] en [J.D.] nog nooit in Polen hebben gewerkt. [P.N.] had volgens zijn verklaring reeds gewerkt in Polen maar niet voor de Poolse firma GOLDEN ELEPHANT – OXANA BORISOVSCA. Aangezien zij nog niet voor de Poolse firma gewerkt hebben in Polen en niet over een Pools werkvisum beschikken is het onwaarschijnlijk dat hun aanvraag tot het bekomen van een A1 document zou goedgekeurd worden.

Zoals hierboven vermeld waren de voorwaarden om via een geldige detachering in België te werken niet voldaan tijdens de controle. Aangezien zij illegaal aan het werk waren vervalt ook de mogelijkheid tot verblijf in België.

Vanuit TSW of RSZ zal er nog een Pro Justitia worden opgemaakt voor de illegale tewerkstelling van de drie bovenstaande personen.”

2.2.5. Het door verzoeker aangehaalde artikel 16, § 1, eerste lid, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 bepaalt:

“Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

[…]

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn door een onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

- a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*
- d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;”*

Uit het verslag van de arbeidsinspecteur blijkt duidelijk dat er geen A1-document werd voorgelegd door de verzoeker, maar slechts de aanvraag voor dat document. Ter zitting ontkent de advocaat van verzoeker dit niet, maar verklaart hij dat dit inmiddels in orde zou zijn. De Raad kan echter slechts vaststellen dat het A1 document niet wordt voorgelegd en dat de verzoekende partij zich beperkt tot een vage bewering.

Ook betwist verzoeker niet dat het voorgelegde Georgisch paspoort geen Pools werkvisum bevat. De arbeidsinspecteur wijst er in haar verslag verder op dat een Limosa-melding een melding is voor iedereen die niet onderworpen is aan de Belgische sociale zekerheid en die tijdelijk en/of deeltijds in België komt werken. De Limosa-melding houdt echter niet het bewijs in dat de betrokken persoon op een legale manier in België aan het werk is.

Aldus werd in het controleverslag vastgesteld dat verzoeker niet, zoals nochtans vereist door artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het regeringsbesluit, beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Polen (artikel 16, § 1, eerste lid, 7, a), noch er wettig tewerkgesteld blijkt te zijn (artikel 16, § 1, eerste lid, 7, b). Dit wordt door de verzoeker niet weerlegd. Verzoeker maakt de schending van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering niet aannemelijk.

Ook waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 9 augustus 1994 in de zaak C-43/93 *Vander Elst*, merkt de Raad op dat dat arrest betrekking heeft op onderdanen van derde landen die wettig in een lidstaat verblijven en werken en zich voor de uitvoering van het werk gedurende een bepaalde tijd naar een andere lidstaat begeven. Vermits verzoeker niet aantoont dat hij wettig in Polen verblijft en werkt, kan hij niet dienstig naar dit arrest verwijzen.

2.2.6. Wat betreft de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, steunt de bestreden beslissing op artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker bekritiseert de motieven inzake het risico op onderduiken. Hij wijst er op dat hij na afloop van zijn opdracht zal terugkeren naar Polen en dat hij zijn adresgegevens in Limosa heeft opgegeven.

2.2.7. Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat “[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder in de bestreden beslissing het risico op onderduiken wel degelijk vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria van artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet. In het geval van verzoeker wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van het in punt 3° van voormelde wetsbepaling opgenomen criterium dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de in artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij niet aantoont op hotel te verblijven.

Verzoeker betwist dit gegeven niet, maar stelt dat het vaststellen van een risico op onderduiken geen automatisme mag zijn. De elementen die verzoeker aanvoert doen echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Vooreerst gaat verzoeker er aan voorbij dat hij niet aantoont dat hij werkelijk in Polen verblijft of werkt. Dat hij na afloop zou terugkeren is een bewering die geen steun vindt in de elementen van het dossier. Daarnaast blijkt hij inderdaad zijn verblijfsgegevens niet te hebben gemeld aan het gemeentebestuur. Dat verzoeker zijn adres zou hebben opgegeven via Limosa blijkt ook niet, nu uit de voorgelegde stukken slechts blijkt dat dit document slechts de adresgegevens bevat van de betrokken bouwondernemingen en niet het verblijfsadres van verzoeker vermeldt.

Het document “aanvraag A1” vermeldt een adres te Lovendegem maar dit adres betreft de “plaats van detachering”, daargelaten of dit de plaats is waar verzoeker effectief verblijft. Het motief dat verzoeker niet meewerkt met de overheden is dus niet kennelijk onredelijk, te meer nu blijkt dat verzoeker niet weerlegt dat het dossier zich situeert in een context van illegale tewerkstelling en sociale dumping.

2.2.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 44ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker, die de Georgische nationaliteit heeft, toont niet aan dat hij is te beschouwen als burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie. Hij toont dus geenszins aan dat zijn situatie valt onder de toepassing van artikel 44ter in plaats van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/14 en 44ter van de vreemdelingenwet, van artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018, van de formele of materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Verzoekers betoog laat niet toe om vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van enige wettelijke bepaling.

Het middel is niet ernstig.

2.3. Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT